

Arrest

nr. 288 091 van 26 april 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 januari 2023 tot weigering van verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 februari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 27 maart 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft de Turkse nationaliteit.

Op 8 september 2022 diende de verzoekende partij een aanvraag voor verlenging van de gecombineerde vergunning in bij het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Op 19 september 2022 is deze aanvraag ontvankelijk verklaard door het bevoegde gewest.

Op 12 september 2022 is de A-kaart van de verzoekende partij vervallen.

Op 12 januari 2023 wordt de aanvraag voor een gecombineerde vergunning geweigerd.

Dit is thans de bestreden beslissing, en deze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 61/25-5, §1 of 61/25-5, §3 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 105/3, § 6 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verblijfsaanvraag ingediend door :

Naam: A. (...)

Voorn(a)am(en): F. (...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Zile

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te / Verklaart te verblijven te: (...)

wordt om de volgende reden geweigerd:

Art. 61/25-3. Overeenkomstig artikel 21 van het Samenwerkingsakkoord tussen de Federale Staat, het Waals Gewest, het Vlaams Gewest, het Brussels-Hoofdstedelijk Gewest en de Duitstalige Gemeenschap met betrekking tot de coördinatie tussen het beleid inzake de toelatingen tot arbeid en het beleid inzake de verblijfsvergunningen en inzake de normen betreffende de tewerkstelling en het verblijf van buitenlandse arbeidskrachten van 2 februari 2018 wordt de aanvraag tot vernieuwing op grond van artikel 61/25-1, eerste lid, die de voorwaarden bepaald door de bevoegde overheid vervult, ten laatste twee maanden voor het verstrijken van de geldigheid van de vorige vergunning ingediend.

Op 08.09.2022 diende de heer F. A. een aanvraag voor verlenging van de gecombineerde vergunning in bij het Brussels Hoofdstedelijk gewest. De aanvraag werd op 19.09.2022 ontvankelijk verklaard door het bevoegde gewest.

De A-kaart van dhr. F. A. was komen te vervallen op 12.09.2022.

Volgens art. 21 van het Samenwerkingsakkoord van 02.02.2018, dient de aanvraag tot vernieuwing ten laatste twee maanden vóór het verstrijken van de geldigheid van de vorige vergunning te worden ingediend, meer bepaald vóór 13.07.2022.

Bijgevolg wordt de aanvraag voor een gecombineerde vergunning geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 61/25-3 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009,

arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoeker verkreeg alhier een eerste A-kaart naar aanleiding van een goedgekeurde aanvraag om toelating tot arbeid in hoedanigheid van imam. Deze A-kaart was geldig tot 12.09.2022.

Verzoeker wenste deze tijdig te vernieuwen. Inderdaad, artikel 61/25-3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Overeenkomstig artikel 21 van het samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018 wordt de aanvraag tot vernieuwing op grond van artikel 61/25-1, eerste lid, die de voorwaarden bepaald door de bevoegde regionale overheid vervult, ten laatste twee maanden voor het verstrijken van de geldigheid van de vorige vergunning ingediend. Indien, bij deze aanvraag tot vernieuwing, de verblijfstitel vervalt, ontvangt de onderdaan van een derde land een document dat voorlopig zijn verblijf dekt in afwachting van een beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde of, in voorkomend geval, door de bevoegde regionale overheid. De Koning bepaalt het verblijfsdocument dat aan de onderdaan van een derde land wordt afgegeven.”

In casu diende verzoeker voor de datum van 13.07.2022, en dus ten laatste twee maanden voor het verstrijken van de geldigheid van zijn toenmalige A-kaart, een aanvraag tot vernieuwing in, opnieuw in de hoedanigheid van imam.

Deze aanvraag werd geweigerd op 05.09.2022 en dus slechts enkele dagen voor het verstrijken van de A-kaart. De reden: de betrokken moskee was niet erkend, waardoor de vernieuwing van de gecombineerde vergunning niet kon worden toegelaten. In deze weigeringsbeslissing wordt niets vermeld over een vermeende laattijdigheid van indiening van de aanvraag, waaruit volgt dat de aanvraag tot vernieuwing wel degelijk op tijd werd ingediend. (stuk 2)

Verzoeker kwam aan deze weigeringsmotieven tegemoet en diende onmiddellijk, op 08.09.2022, een nieuwe vernieuwingsaanvraag in, ditmaal in hoedanigheid van educatief medewerker/onderwijzer. Hierbij werd de toelating tot arbeid goedgekeurd!

De (eerste) vernieuwingsaanvraag werd immers tijdig ingediend, hetgeen niet vatbaar is voor betwisting. Er kan onmogelijk van verzoeker verwacht worden dat hij 2 of meerdere aanvragen tegelijkertijd gaat indienen om tegemoet te komen aan een mogelijke weigering van de toelating tot arbeid.

Verwerende partij diende vast te stellen dat de eerste hernieuwingsaanvraag dateert van voor 13.07.2022 en dus tijdig – conform artikel 61/25-3 van de Vreemdelingenwet en artikel 21 van het Samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018 – werd ingediend.

Het betreft onzorgvuldig en onredelijk overheidsoptreden indien men louter de tweede aanvraag dd. 08.09.2022 meeneemt in de beoordeling.

Over deze eerste hernieuwingsaanvraag wordt bovendien met geen woord gerept in de bestreden beslissing.

Verzoeker wenste de A-kaart te verlengen en diende dus tijdig een nieuwe aanvraag in, alweer in de hoedanigheid van imam. Deze aanvraag werd echter pas op 05.09.2022 pas (en dus slechts enkele dagen voor het verstrijken van de geldigheid van de A-kaart) geweigerd, omwille van het feit dat de betrokken werkgever-moskee niet erkend is.

Onmiddellijk hierna diende verzoeker vanuit wettig verblijf een nieuwe toelating tot arbeid in, nl. op 08.09.2022, ditmaal in de hoedanigheid van educatief medewerker/onderwijzer.

Alhoewel er op de beslissing hernieuwing staat vermeld, betreft de toelating een andere functie (educatief medewerker) dan de eerste toelating tot arbeid (imam).

De toelating tot arbeid werd daarbij goedgekeurd! (STUK 3)

Doch in plaats van aan verzoeker een bijlage 46/bijlage 49 af te leveren, heeft verwerende partij – geheel onterecht en onjuist – een bijlage 48 genomen ten aanzien van verzoeker en zijn verblijf aldus geweigerd. Aangehaalde reden: de aanvraag tot hernieuwing zou niet tijdig zijn ingediend. Dit is geheel incorrect, hetgeen reeds blijkt uit het feit dat de toelating tot arbeid an sich wel werd goedgekeurd!

De aanvraag tot hernieuwing werd wel tijdig aangevraagd, doch geweigerd, waardoor de nieuwe aanvraag noodgedwongen na de weigering kon ingediend worden, maar de aanvraag werd wel tijdens het wettig verblijf ingediend. Bovendien is de laatste aanvraag geen hernieuwing maar een totaal nieuwe aanvraag gelet op de gewijzigde functie, waardoor de termijn van 2 maanden zoals opgenomen in art. 21 van het Samenwerkingsakkoord van 02.02.2018 niet van toepassing is!

Verwerende partij heeft hier het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het materieel motiveringsbeginsel geschonden. Dit eerstgenoemde beginsel legt de overheid immers de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens (in casu: het gegeven dat de eerste vernieuwingsaanvraag dateert van voor 2 maanden voor het verstrijken van de geldigheid van de A-kaart) van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

6.

Het komt bovendien het rechtszekerheidsbeginsel niet ten goede, daar waar de toelating tot arbeid an sich wel werd goedgekeurd! In deze beslissing wordt dus nergens melding gemaakt van een vermeende laattijdigheid als weigeringsgrond! In deze zin mocht verzoeker de ene administratieve overheid dezelfde gedragslijn blijft aanhouden als de andere administratieve overheid.

7.

Verwerende partij diende aldus – als zorgvuldige overheid – een bijlage 46/bijlage 49 af te leveren aan verzoeker, om de hierboven genoemde redenen.

Het middel is gegrond.”

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“In zijn enige middel beroept verzoekende partij zich op een schending van : - Artikelen 61/25-3 & 62 van de Vreemdelingenwet, - Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, - zorgvuldigheids-, redelijkheids-, het rechtszekerheids- en het materiële motiveringsbeginsel. 1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verwerende partij stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 21 van het Samenwerkingsakkoord van 02.02.2018 dat de aanvraag tot vernieuwing ten laatste twee maanden vóór het verstrijken van de geldigheid van de vorige vergunning te worden ingediend, meer bepaald vóór 13.07.2022. De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij op 8/9/2022 een aanvraag indiende met het oog op het verlenging van een gecombineerde vergunning. Conform artikel 17, tweede lid van het Samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018 tussen de Federale Staat, het Waals Gewest, het Vlaams Gewest, het Brussels-Hoofdstedelijk Gewest en de Duitstalige Gemeenschap met betrekking tot de

coördinatie tussen het beleid inzake de toelatingen tot arbeid en het beleid inzake de verblijfsvergunningen en inzake de normen betreffende de tewerkstelling en het verblijf van buitenlandse arbeidskrachten (hierna: het Samenwerkingsakkoord) geldt de aanvraag voor een toelating tot arbeid als een aanvraag voor een machtiging tot verblijf. De aanvraag voor een toelating tot arbeid wordt conform artikel 7 van het Samenwerkingsakkoord behandeld door de bevoegde gewestelijke overheid, die zich conform artikel 19 van voormeld akkoord eerst uitspreekt over de volledigheid en ontvankelijkheid van het dossier. Op 19/9/2022 heeft de Gewestelijke Overheidsdienst Brussel, Departement Economie en Werkgelegenheid deze aanvraag ontvankelijk verklaard. Het feit dat het Departement Werk & Sociale Economie een gunstige beslissing nam inzake de arbeidsvergunning leidt er niet toe dat aan de voorwaarden voor een machtiging tot verblijf opgesomd in artikel 61/25-3 van de vreemdelingenwet is voldaan. Een gunstige beslissing inzake de aanvraag voor toelating tot arbeid betekent dus ook niet ipso facto dat de verzoekende partij alsdan ook gemachtigd is om op het grondgebied te verblijven. De procedure voor het bekomen van een gecombineerde vergunning is tweeledig en de (gemachtigde van de) Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie is bevoegd voor de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf en de (gemachtigde van de) Vlaamse Minister voor Werkgelegenheid is bevoegd is voor de toelating tot arbeid. De tweeledigheid van de procedure heeft ook tot gevolg dat wanneer de arbeidsvergunning wordt toegekend, maar niet voldaan werd aan de voorwaarden voor een machtiging tot verblijf, zoals in casu, de verwerende partij overgaat tot het weigeren van de aanvraag voor een gecombineerde vergunning. De verwerende partij stelt vast dat de verwerende partij de aanvraag tot machtiging tot verblijf weigert op grond van artikel 61/25-3 van de vreemdelingenwet, overeenkomstig artikel 21 van het Samenwerkingsakkoord tussen de Federale Staat, het Waals Gewest, het Vlaams Gewest, het BrusselsHoofdstedelijk Gewest en de Duitstalige Gemeenschap met betrekking tot de coördinatie tussen het beleid inzake de toelatingen tot arbeid en het beleid inzake de verblijfsvergunningen en inzake de normen betreffende de tewerkstelling en het verblijf van buitenlandse arbeidskrachten van 2 februari 2018 wordt de aanvraag tot vernieuwing op grond van artikel 61/25-1, eerste lid, die de voorwaarden bepaald door de bevoegde overheid vervult, ten laatste twee maanden voor het verstrijken van de geldigheid van de vorige vergunning ingediend. Verzoeker betwist niet dat zijn aanvraag is ingediend op 5/9/2022 en zijn A-kaart geldig was tot 12/9/2022. Waar de verzoekende partij meent dat het om een nieuwe aanvraag tot toelating tot arbeid gaat, kunnen we meedelen dat verzoeker voor dezelfde werkgever, International Communauté islamique et culturelle vzw, een aanvraag heeft ingediend en dat zijn aanvraag wordt gezien als "hernieuwing" ongeacht dat de aanvraag is ingediend voor een educatief medewerker en niet als imam zoals bij zijn vorige aanvraag. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door hem opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft hij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen. Het beroep is ongegrond."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid

onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij stelt in haar enig middel in essentie dat zij een eerste A-kaart kreeg naar aanleiding van een goedgekeurde aanvraag om toelating tot arbeid in de hoedanigheid van imam. Deze A-kaart was geldig tot 12 september 2022. Zij wilde deze aanvraag tijdig vernieuwen. De verzoekende partij stelt dat zij vóór 13 juli 2022, en dus ten laatste twee maanden voor het verstrijken van de geldigheid van haar toenmalige A-kaart, een aanvraag tot vernieuwing indiende, opnieuw in de hoedanigheid van imam. Deze aanvraag werd volgens de verzoekende partij geweigerd op 5 september 2022 en dus slechts enkele dagen voor het verstrijken van de A-kaart. De reden was volgens de verzoekende partij de volgende: de betrokken moskee was niet erkend, waardoor de vernieuwing van de gecombineerde vergunning niet kon worden toegelaten. In deze weigeringsbeslissing wordt volgens de verzoekende partij niets vermeld over een vermeende laattijdigheid van indiening van de aanvraag, waaruit volgt dat de aanvraag tot vernieuwing wel degelijk op tijd werd ingediend. De verzoekende partij verwijst naar stuk 2. De verzoekende partij kwam volgens haar aan deze weigeringsmotieven tegemoet en diende onmiddellijk, op 8 september 2022, een nieuwe vernieuwingsaanvraag in, ditmaal in hoedanigheid van educatief medewerker/onderwijzer. Hierbij werd de toelating tot arbeid volgens de verzoekende partij goedgekeurd. Er kan volgens de verzoekende partij onmogelijk van haar verwacht worden dat zij 2 of meerdere aanvragen tegelijkertijd gaat indienen om tegemoet te komen aan een mogelijke weigering van de toelating tot arbeid. Volgens de verzoekende partij had de verwerende partij moeten vaststellen dat de eerste hernieuwingsaanvraag dateert van vóór 13 juli 2022 en dus tijdig – conform artikel 61/25-3 van de Vreemdelingenwet en artikel 21 van het Samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018 – werd ingediend. Het betreft volgens de verzoekende partij onzorgvuldig en onredelijk overheidsoptreden indien men louter de tweede aanvraag van 8 september 2022 meeneemt in de beoordeling. Over de eerste hernieuwingsaanvraag wordt bovendien volgens de verzoekende partij met geen woord gerept in de bestreden beslissing. Alhoewel er op de beslissing hernieuwing staat vermeld, betreft de toelating volgens de verzoekende partij een andere functie (educatief medewerker) dan de eerste toelating tot arbeid (imam). De verzoekende partij herhaalt dat de toelating tot arbeid daarbij werd goedgekeurd, en verwijst naar stuk 3. Het is volgens de verzoekende partij niet correct dat de aanvraag tot hernieuwing niet tijdig werd ingediend, en dit blijkt volgens haar uit het feit dat de toelating tot arbeid wel werd goedgekeurd.

Artikel 61/25-3 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, bepaalt:

“Overeenkomstig artikel 21 van het [samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018](#) wordt de aanvraag tot vernieuwing op grond van artikel 61/25-1, eerste lid, die de voorwaarden bepaald door de bevoegde regionale overheid vervult, ten laatste twee maanden voor het verstrijken van de geldigheid van de vorige vergunning ingediend.

Indien, bij deze aanvraag tot vernieuwing, de verblijfstitel vervalt, ontvangt de onderdaan van een derde land een document dat voorlopig zijn verblijf dekt in afwachting van een beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde of, in voorkomend geval, door de bevoegde regionale overheid. De Koning bepaalt het verblijfsdocument dat aan de onderdaan van een derde land wordt afgegeven.”

De verzoekende partij geeft toe dat zij op 8 september 2022 een aanvraag indiende met het oog op het verlenging van een gecombineerde vergunning.

Artikel 17, tweede lid van het Samenwerkingsakkoord van 2 februari 2018 tussen de Federale Staat, het Waals Gewest, het Vlaams Gewest, het Brussels-Hoofdstedelijk Gewest en de Duitstalige Gemeenschap met betrekking tot de coördinatie tussen het beleid inzake de toelatingen tot arbeid en het beleid inzake de verblijfsvergunningen en inzake de normen betreffende de tewerkstelling en het verblijf van buitenlandse arbeidskrachten (hierna: het Samenwerkingsakkoord), bepaalt:

“De aanvraag voor een machtiging tot verblijf met het oog op werk voor een periode van meer dan negentig dagen wordt ingediend in de vorm van een aanvraag voor een toelating tot arbeid. De aanvraag voor een toelating tot arbeid geldt als aanvraag voor een machtiging tot verblijf. De machtiging tot verblijf is enkel geldig indien een toelating tot arbeid wordt toegekend. De toelating tot arbeid is enkel geldig indien een machtiging tot verblijf wordt toegekend.”

Op grond van deze bepaling geldt de aanvraag voor een toelating tot arbeid dus als een aanvraag voor een machtiging tot verblijf. De aanvraag voor een toelating tot arbeid wordt conform artikel 7 van het Samenwerkingsakkoord behandeld door de bevoegde gewestelijke overheid, die zich conform artikel 19 van dit akkoord eerst uitspreekt over de volledigheid en ontvankelijkheid van het dossier.

De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen dat de Gewestelijke Overheidsdienst Brussel, Departement Economie en Werkgelegenheid op 19 september 2022 de aanvraag van 8 september 2022 ontvankelijk heeft verklaard, maar dat het feit dat het Departement Werk & Sociale Economie een gunstige beslissing nam inzake de arbeidsvergunning er niet toe leidt dat aan de voorwaarden voor een machtiging tot verblijf opgesomd in artikel 61/25-3 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Een gunstige beslissing inzake de aanvraag voor toelating tot arbeid betekent volgens de verwerende partij dus ook niet ipso facto dat de verzoekende partij alsdan ook gemachtigd is om op het grondgebied te verblijven. De procedure voor het bekomen van een gecombineerde vergunning is volgens de verwerende partij tweeledig en de (gemachtigde van de) Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie is bevoegd voor de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf en de (gemachtigde van de) Vlaamse Minister voor Werkgelegenheid is bevoegd is voor de toelating tot arbeid. De tweeledigheid van de procedure heeft volgens de verwerende partij ook tot gevolg dat wanneer de arbeidsvergunning wordt toegekend, maar niet voldaan werd aan de voorwaarden voor een machtiging tot verblijf, zoals in casu volgens de verwerende partij, de verwerende partij overgaat tot het weigeren van de aanvraag voor een gecombineerde vergunning. De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen vast dat zij de aanvraag tot machtiging tot verblijf weigert op grond van artikel 61/25-3 van de Vreemdelingenwet, overeenkomstig artikel 21 van het Samenwerkingsakkoord tussen de Federale Staat, het Waals Gewest, het Vlaams Gewest, het Brussels-Hoofdstedelijk Gewest en de Duitstalige Gemeenschap met betrekking tot de coördinatie tussen het beleid inzake de toelatingen tot arbeid en het beleid inzake de verblijfsvergunningen en inzake de normen betreffende de tewerkstelling en het verblijf van buitenlandse arbeidskrachten van 2 februari 2018, omdat de aanvraag tot vernieuwing ten laatste twee maanden voor het verstrijken van de geldigheid van de vorige vergunning moet worden ingediend. De verzoekende partij betwist volgens de verwerende partij niet dat haar aanvraag is ingediend op 5 september 2022 en haar A-kaart geldig was tot 12 september 2022. Waar de verzoekende partij meent dat het om een nieuwe aanvraag tot toelating tot arbeid gaat, stelt de verwerende partij dat zij voor dezelfde werkgever, International Communauté islamique et culturelle vzw, een aanvraag heeft ingediend en dat haar aanvraag wordt gezien als “hernieuwing” ongeacht dat de aanvraag is ingediend voor een educatief medewerker en niet als imam zoals bij haar vorige aanvraag.

Zoals de verzoekende partij stelt en zoals ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier, heeft zij initieel, vóór de aanvraag van 8 september 2022, reeds een eerdere aanvraag tot hernieuwing ingediend. Deze aanvraag om toelating tot arbeid werd, zoals de verzoekende partij terecht aanhaalt, pas op 5 september 2022 geweigerd, onder meer omwille van het feit dat uit de ingediende documenten niet blijkt dat de wedde van de verzoekende partij ten laste genomen zal worden door de staat en dat de arbeidsprestaties van de betrokkene wel degelijk de bediening van de eredienst betreffen. De aanvraag werd daarom als onvolledig en om die reden onontvankelijk beoordeeld. Deze beslissing bevindt zich in het administratief dossier. Rekening houdend met de motivering van deze beslissing heeft de verzoekende partij op 8 september 2022 een nieuwe aanvraag tot hernieuwing van haar gecombineerde vergunning ingediend, waarbij zij stukken heeft gevoegd om te remediëren aan de

weigeringsmotieven. Op grond van deze nieuwe aanvraag verkreeg zij op 3 oktober 2022 een toelating tot arbeid.

Uit de stukken van het administratief dossier kan niet worden afgeleid worden wanneer de verzoekende partij precies haar eerste aanvraag tot vernieuwing van haar gecombineerde vergunning indiende. Zij beweert zelf dat zij dit vóór 13 juli 2022 deed, dus ruim twee maanden vóór het vervallen van haar A-kaart. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij in de nota met opmerkingen, zodat kan aangenomen worden dat dit correct is.

De verwerende partij heeft met deze eerdere aanvraag geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Minstens blijkt het tegendeel niet uit de bestreden beslissing zelf. De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift terecht stelt dat van haar onmogelijk kan verwacht worden dat zij, wanneer zij tijdig een aanvraag tot hernieuwing van haar gecombineerde aanvraag indient, anticipeert op het feit dat deze aanvraag kan geweigerd worden en dus verschillende aanvragen tot hernieuwing indient om tegemoet te komen aan een eventuele weigering van de toelating tot arbeid.

Aangezien de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij haar initiële aanvraag tot hernieuwing van de gecombineerde vergunning wel degelijk tijdig indiende is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 januari 2023 tot weigering van verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU